

**H A R U K I
M U R A K A M I**

**S T R A N I A
B I B L I O T E C Ă**

Cu ilustrații de Chip Kidd

Traducere din limba japoneză
de Iuliana Oprina

POLIROM
2022

12

— Ești mută? am întrebat-o eu.

„Da, mi-au fost distruse corzile vocale când eram mică.“

— Distruse? am zis eu mirat. De cine?

Fata doar a zâmbit, fără să răspundă. Dar a fost un zâmbet radios, care parcă a rarefiat aerul din încăpere.

„Te rog să înțelegi un lucru“, a spus ea prin semne. „Domnul Om Oaie nu e o persoană rea. Are suflet bun. Dar îi este foarte frică de bătrân.“

— Înțeleg asta, desigur, am zis eu. Dar...

Fata a venit lângă mine și și-a pus o mână peste a mea. Era micuță și catifelată. Inima mea mai avea puțin și se rupea în două.

„Mănâncă acum, cât e cald“, m-a îndemnat ea. „O masă caldă o să-ți dea puteri.“

Apoi a deschis ușa și a ieșit, împingând măsuța cu roțile. Mișcările ei erau suave ca un vânt de mai.

Mâncarea era gustoasă, dar n-am putut să înghit nici jumătate. Mă gândeam că mama o să înnebunească de grijă văzând că nu mă întorc acasă, iar graurul meu n-o să mai fie hrănit și o să moară.

Dar cum să evadez de-aici? Aveam o bilă grea atârnată de picior, iar ușa era încuiată. Și chiar dacă aș fi reușit să ajung de partea cealaltă a ușii, cum aș fi putut să-mi găsesc drumul prin coridoarele lungi și labirintice? Am oftat și am mai plâns un pic. Însă până la urmă mi-am zis că nu mă ajută la nimic să stau în pat și să mă smiorcăi, așa că mi-am pus frâu lacrimilor și am terminat de mâncat.

M-am hotărât apoi să mă așez la birou și să citesc. Ca să am o șansă să evadez, trebuia mai întâi să-mi fac temnicerul să fie neatent. Aveam să mă prefac că sunt cuminte și fac ce mi se spune. Nu mi-a fost deloc greu să mă prefac. Eu sunt oricum genul ascultător, care face așa cum i se spune.

Am luat *Jurnalul unui perceptor din Imperiul Otoman* și m-am pus pe citit. Era o carte grea, scrisă în turca veche, dar în mod straniu puteam s-o citesc fără nici o dificultate. Mai mult, când terminam o pagină, fiecare cuvântel îmi rămânea întipărit în minte. Creierul meu absorbea dintr-odată totul.

Pe măsură ce întorceam filele, mă transformam în perceptorul turc Ibn Armut Hasir, care

cutreiera străzile Istanbulului cu iataganul la brâu, colectând taxe și impozite. În văzduh plutea un miros greu de fructe, orătănii, tutun și cafea, ca un râu stătător. Vanzătorii de curmale și mandarine turcești stăteau pe marginea drumului și-și strigau marfa. Hasir era un om pașnic, cu trei neveste și șase copii. Avea acasă un papagal, la fel de drăgălaș ca graurul meu.

Pe la nouă seara a venit Omul Oaie cu o cană de cacao cu lapte și fursecuri.

— Vai de mine, sunt impresionat! Deja te-ai pus pe învățat, a zis el. Hai, ia o pauză și bea niște cacao fierbinte.

Am lăsat cartea, am băut din cacaua fierbinte și am mâncat un fursec.

— Domnule Om Oaie, am zis eu, cine era fata aceea frumoasă care a venit mai devreme?

— Poftim? Care fată frumoasă?

— Cea care mi-a adus cina.

— Asta e ciudat, a zis Omul Oaie, înclinându-și mirat capul într-o parte. Cina ți-am adus-o eu.